
Mødedokument

A8-0038/2019

28.1.2019

BETÆNKNING

om gennemførelsen af traktatens bestemmelser om forstærket samarbejde
(2018/2112(INI))

Udvalget om Konstitutionelle Anliggender

Ordfører: Alain Lamassoure

INDHOLD

	Side
BEGRUNDELSE – RESUMÉ AF FORHOLDENE OG KONKLUSIONER.....	3
FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING	11
UDTALELSE FRA UDVALGET OM BORGERNES RETTIGHEDER OG RETLIGE OG INDRE ANLIGGENDER.....	19
OPLYSNINGER OM VEDTAGELSE I KORRESPONDERENDE UDVALG	24
ENDELIG AFSTEMNING VED NAVNEOPRÅB I KORRESPONDERENDE UDVALG	25

BEGRUNDELSE – RESUMÉ AF FORHOLDENE OG KONKLUSIONER

Procedure og kilder

I forbindelse med udarbejdelsen af denne gennemførelsesbetænkning har ordføreren indsamlet information og bl.a. baseret sig på:

- en høring om den institutionelle struktur og forvaltningen af de eksisterende former for forstærket samarbejde, som blev afholdt i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender den 24. september 2018
- en undersøgelse bestilt af Temaafdelingen for Borgernes Rettigheder og Konstitutionelle Anliggender om gennemførelse af et forstærket samarbejde i EU, "The Implementation of Enhanced Cooperation in the EU", som blev forelagt i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender den 10. oktober 2018
- en efterfølgende konsekvensanalyse foretaget af Europa-Parlamentets Forskningstjeneste (EPRS) med titlen "The implementation of the Treaty provisions concerning enhanced cooperation" ("Gennemførelsen af traktatens bestemmelser om forstærket samarbejde")
- en dybdegående analyse af det mellemstatslige samarbejde i føderale stater, udarbejdet af Temaafdeling EXPO
- en undersøgelsesmission til Washington D.C., USA
- en undersøgelsesmission til Bern, Schweiz.

De vigtigste undersøgelsesresultater

Den interne dimension

Traktatbestemmelser om forstærket samarbejde

I henhold til traktaterne kan et forstærket samarbejde iværksættes af mindst ni medlemsstater inden for rammerne af EU's politikker undtagen på de områder, hvor EU har enekompetence. Det giver de deltagende stater mulighed for at organisere et tættere samarbejde end det, der oprindeligt var fastsat i traktaterne under den pågældende politik. Der gennemføres et forstærket samarbejde i Den Europæiske Unions regi gennem de europæiske institutioner og procedurer (artikel 20 i TEU og artikel 326 i TEUF).

Et forstærket samarbejde er åbent for alle medlemsstater, når det er indført. Det bør til enhver tid være åbent for dem, forudsat at den medlemsstat, der ønsker at deltage deri, efterlever de afgørelser, der træffes inden for denne ramme (artikel 20 i TEU og artikel 327, 328 og 331 i TEUF).

Proceduren for indledning af et forstærket samarbejde fremgår af artikel 329 i TEUF og kræver enighed i Rådet med kvalificeret flertal (alle medlemsstater, selv dem, der ikke deltager i et forstærket samarbejde) på forslag af Kommissionen og efter Parlamentets godkendelse.

De retsakter, der vedtages inden for rammerne af et forstærket samarbejde, indgår ikke i

gældende EU-ret. De anvendes kun af de deltagende medlemsstater (artikel 20 i TEU) og kan ikke pålægges de ikke-deltagende medlemsstater.

Rådet og Kommissionen sikrer sammenhæng i de foranstaltninger, der gennemføres inden for rammerne af et forstærket samarbejde, med Unionens andre politikker og foranstaltninger (artikel 334 i TEUF).

Lissabontraktaten gør det muligt at anvende de passerellebestemmelser, der skal gælde for et forstærket samarbejde, med undtagelse af afgørelser om forsvarsspørgsmål eller afgørelser, der har indvirkning på militærområdet. Passerellebestemmelserne gør det muligt at skifte fra afstemning med enstemmighed til afstemning med kvalificeret flertal eller fra en særlig lovgivningsprocedure til den almindelige lovgivningsprocedure (artikel 333 i TEUF).

Traktaten indeholder særlige procedurer for et forstærket samarbejde inden for FUSP (artikel 22 og 31 i TEU), for et permanent struktureret samarbejde på forsvarsområdet (artikel 42, stk. 6, og artikel 46 i TEU), for samarbejde inden for rammerne af en europæisk forsvarsmission og samarbejde inden for rammerne af Det Europæiske Forsvarsagentur (artikel 44 og 45 i TEU) og for samarbejde i straffesager og politisamarbejde (artikel 82, 86 og 87 i TEUF).

Artikel 332 i TEUF omhandler de finansielle aspekter af et forstærket samarbejde og fastsætter, at udgifterne i forbindelse med det forstærkede samarbejde, bortset fra institutionernes administrationsomkostninger, afholdes af de deltagende medlemsstater, medmindre Rådet beslutter andet med enstemmighed blandt alle sine medlemmer.

I henhold til artikel 330 i TEUF kan alle medlemsstater deltage i forhandlingerne, men kun de, der deltager i det forstærkede samarbejde, deltager i afstemningen.

Eksempler på forstærket samarbejde:

Særlige traktatbestemmelser for en bestemt medlemsstat eller en gruppe af medlemsstater har indgået i EU's retlige ramme allerede siden Romtraktaten, som indeholdt særlige bestemmelser, der ikke ville være til hinder for eksistensen af regionale unioner mellem Benelux-landene. Denne tendens blev opretholdt med Sveriges, Finlands og Danmarks tiltrædelse, idet disse lande fortsatte deres medlemskab af Nordisk Råd.

Forstærket samarbejde, i en form svarende til den nuværende, har været til rådighed for Unionen, siden Amsterdamtraktaten trådte i kraft i 1999, men blev i væsentlig grad strømlinet og gjort mere effektivt ved Lissabontraktaten, hvilket gjorde det til "standardproceduren" for differentieret integration.

Indtil videre er et forstærket samarbejde kun blevet godkendt i fire tilfælde: Den Europæiske Anklagemyndighed, skilsmisselovgivning, ordninger for formueforhold mellem ægtefæller, det europæiske enhedspatent. Ud af disse fire tilfælde er gennemførelsen kun blevet påbegyndt i ét (skilsmisselovgivning).

Et særligt tilfælde af forstærket samarbejde, permanent struktureret samarbejde (PESCO), blev godkendt og iværksat i 2017.

Endelig, men meget vigtigt, er et forstærket samarbejde om afgiften på finansielle

transaktioner endnu ikke gennemført, selv om der er opnået enighed i Rådet om, at en gruppe af medlemsstater skal gå videre med gennemførelsen heraf.

Desuden er det værd at nævne de andre eksisterende former for differentieret integration i Unionen: Schengenaføten (Det Forenede Kongerige, Irland og Danmark har en fravalgsordning, mens nogle få andre medlemsstater venter på at tilslutte sig), den fælles valuta (Det Forenede Kongerige og Danmark har fravalgsordninger, Sverige har hidtil valgt at stå udenfor, mens nogle få andre medlemsstater fortsat forventer at tilslutte sig euroen, når de opfylder de nødvendige kriterier), fravalg af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (Det Forenede Kongerige, Irland og Danmark) og FSFP (Danmarks konstruktive stemmeafståelse).

De vigtigste undersøgelsesresultater vedrørende gennemførelsen af de eksisterende tilfælde af forstærket samarbejde

- De eksisterende tilfælde af forstærket samarbejde er meget forskellige – der er stor variation i antallet af deltagende medlemsstater, i hvilken lovgivningsteknik der anvendes i det sekretariat eller andet administrative organ, der er valgt til den operationelle fase, samt i finansieringen og bestemmelserne vedrørende personale.
- Alle eksisterende tilfælde af forstærket samarbejde er opstået, fordi det ikke har været muligt at opnå enstemmighed i Rådet.
- Med undtagelse af tilfældet med PESCO anvendes forstærket samarbejde som en "sidste udvej" som følge af et mislykket forsøg i Rådet på at nå til enighed om et udkast til lovgivningsforslag fra Kommissionen.
- Selv om det er en "sidste udvej", er forstærket samarbejde et redskab, der gør det muligt at løse en lovgivningsmæssig håndknode, som skyldes kravet om enstemmighed, undtagen i forbindelse med afgiften på finansielle transaktioner, som stadig er under forhandling.
- Retsgrundlaget er i de fleste tilfælde en rådsforordning, med undtagelse af PESCO, hvor det er en rådsafgørelse.
- Antallet af deltagende medlemsstater ligger normalt langt over den nødvendige tærskel på 9 og varierer mellem 17 og 26. Med hensyn til deltagelse er det også interessant at bemærke, at Østrig, Belgien, Frankrig, Tyskland, Grækenland, Italien, Portugal og Slovenien i alle tilfælde af et forstærket samarbejde lige fra starten har deltaget i dette samarbejde, at medlemsstater i euroområdet har en central placering i forstærket samarbejde, og at østlige og nordlige medlemsstater og de medlemsstater, som allerede har en undtagelsesordning, er mindre tilbøjelige til at deltage i et forstærket samarbejde.
- Selv om det kun er de deltagende medlemsstater, der stemmer, kan alle medlemsstater generelt deltage i drøftelserne om et forstærket samarbejde.
- Alle tilfælde af et forstærket samarbejde omfatter en eller anden form for revisionsklausul.
- EPPO har langt den mest komplekse operationelle struktur, som indebærer et forstærket samarbejde om enhedspatentet, men også en mellemstatslig satellitaftale uden for traktaterne for Den Fælles Patentdomstol.
- Selv om den forstærkede samarbejdsproces for en afgift på finansielle transaktioner endnu ikke er afsluttet, er arbejdet på dette område ikke ophørt, da de interesserede

medlemsstater fortsætter deres drøftelser om emnet, mens Kommissionen desuden forsøger at inddrage de ikke-deltagende medlemsstater.

- Selv om visse tilfælde af et forstærket samarbejde kunne medføre, at ikke-deltagende medlemsstater "kører på frihjul" (f.eks. EPPO), har disse tilfælde i praksis det højeste antal deltagende medlemsstater (26).

Hindringer og udfordringer for et forstærket samarbejde

- Tidsrammen for deltagelse i et forstærket samarbejde i de eksisterende tilfælde har været temmelig lang (4-5 år i gennemsnit og sågar 12 år for det europæiske enhedspatent), undtagen i PESCO's tilfælde, som i løbet af en periode på omkring et år har udviklet sig meget hurtigere. Procedurens lange varighed kan delvis forklares ved kravet om at anvende et forstærket samarbejde som en sidste udvej, når det står klart, at der ikke kan opnås enstemmighed i Rådet, men det kan også tilskrives manglende politisk vilje til at fremskynde udviklingen i de meget følsomme emner, der er omfattet af et forstærket samarbejde. Et godt eksempel er PESCO, hvor den politiske vilje var stærkt til stede, hvilket gjorde godkendelsen og gennemførelsen heraf meget hurtigere end de øvrige tilfælde af et forstærket samarbejde.
- Et forstærket samarbejde kan ikke opstå helt fra bunden, men skal følge et forslag fra Kommissionen, som det ikke er lykkedes at nå til enighed om gennem den normale lovgivningscyklus.
- Nogle af de største hindringer for et forstærket samarbejde er kravet om enstemmighed og de forskellige suverænitets spørgsmål i de forskellige medlemsstater.
- Det er begrænset til områder med delt kompetence og bør ikke underminere det indre marked, som er et væsentligt, men subjektivt kriterium, og Kommissionen har fuld beføjelse til at beslutte, om det er opfyldt eller ej. Dette kunne også potentielt afskrække medlemsstater fra at tilstræbe et forstærket samarbejde på områder med tilknytning til det indre marked, da de ville være nødt til at fremlægge begrundelser for, hvordan deres samarbejde ikke vil underminere det indre marked.
- Kravet om kvalificeret flertal med deltagelse af alle medlemsstater i godkendelsesfasen for et forstærket samarbejde gør det temmelig vanskeligt at iværksætte et forstærket samarbejde med blot det krævede minimumsantal af medlemsstater og gør det endnu mere usandsynligt, hvis det forstærkede samarbejde iværksættes på et område, hvor en tidligere afstemning med kvalificeret flertal er mislykkedes.
- Det er vanskeligt at fastslå, hvad der er den rimelige frist, som kræves i artikel 20, stk. 2, i TEU, for at nå til enighed om, at man ikke kan løse hårdknuden om enstemmighed, og at der derfor bør tilstræbes et forstærket samarbejde.
- Parlamentets deltagelse er temmelig marginal, selv om dets godkendelse er påkrævet, inden Rådet giver de villige medlemsstater bemyndigelse til at gå videre med et forstærket samarbejde
- Der findes ingen bestemmelser i traktaterne om, hvordan man skal forholde sig til en medlemsstat, der ønsker at forlade et eksisterende forstærket samarbejde eller ikke længere opfylder kravene, bortset fra det særlige tilfælde med PESCO (artikel 46, stk. 4 og 5, i TEU).

- Der er et potentielt smuthul i tilrettelæggelsen af et forstærket samarbejde i forbindelse med kravet om at fortsætte med kravet om enstemmighed inden for det forstærkede samarbejde, medmindre passerellebestemmelsen i artikel 333 i TEUF anvendes til at skifte til afstemning med kvalificeret flertal. Der er risiko for, at en ikke-interesseret medlemsstat ville kunne indgå i det udvidede samarbejde kun for at sabotere dets fremskridt som følge af kravet om enstemmighed og for at forhindre overgangen til kvalificeret flertal gennem passerellebestemmelsen
- Selv om et forstærket samarbejde kan løse fælles problemer med Unionens institutionelle og administrative støtte, har det ikke elimineret medlemsstaternes bestræbelser på at finde løsninger uden for EU-traktaterne.

Eksterne dimensioner

Fleksible former for samarbejde på subføderalt plan i EU's medlemsstater:

Blandt EU-medlemsstaterne har Tyskland og Italien retlige bestemmelser, der tillader forskellige former for fleksibelt samarbejde mellem de subføderale niveauer, hvilket på sin vis kan sammenlignes med forstærket samarbejde. Artikel 117, næstsidste afsnit, i den italienske forfatning lyder som følger: "Aftaler mellem en region og andre regioner, som har til formål at forbedre de regionale funktioner, og som også kan omfatte oprettelse af fælles organer, skal ratificeres ved regional lovgivning". Disse aftaler vedtages ofte for at gennemføre fælles projekter, navnlig dem med en grænseoverskridende dimension (sundhed, transport, digitalisering af offentlige tjenester osv.). De vedtages i sektorer, der ikke hører ind under statens enekompetence. De får forskellige navne som f.eks. konventioner, protokoller og aftaler.

De tyske delstater beskæftiger sig med vertikal og horisontal koordinering med det formål at løse praktiske problemer, som normalt kræver et midlertidigt eller permanent tværregionalt samarbejde. Det horisontale samarbejde mellem og blandt delstaterne siges at finde sted på en form for ekstra-forfatningsmæssigt "tredje niveau" mellem forbundsstaten og delstaterne. Delstaternes ministerpræsidentkonferencer finder sted hver tredje måned for at behandle fælles krav til forbundsstaten, og fagministrene i delstaterne mødes regelmæssigt for at drøfte en bred vifte af emner, herunder udkast til lovgivning. Delstaternes ministerpræsidentkonferencer har til formål at varetage en række forskellige funktioner, herunder garant for kontinuitet i delstatsregeringernes indsats på trods af skiftende flertal i det tyske Forbundsråd, kontrolinstrument over for forbundsstaten, overvågningsrolle i forhold til udviklingen i EU, clearinginstans for forskellige aftaler mellem delstaterne og voldgiftsmand på delstaternes ministermøder. Reglen om enstemmighed og det roterende lederskab for ministerpræsidentkonferencerne modvirker en stærk partipolitisk tilgang.

Det mest almindeligt anvendte og bedst kendte samarbejdsinstrument mellem delstaterne er den mellemstatslige aftale. Den er hverken baseret på forbundslovgivningen eller på delstatslovgivningen, men snarere på "den kooperative sædvaneret" (Kooperationsgewohnheitsrecht), der findes mellem forbundsstaten og delstaterne på "det tredje niveau". Der er to former for aftale: "administrativ aftale" og "statskontrakt". Forskellen er, at den første form er begrænset til delstaternes udøvende myndigheder, mens den anden form, "statskontrakten", binder delstaterne som sådan og skal godkendes af delstatsparlamenterne, f.eks. aftaler om etablering af visse offentlige radio- og tv-net samt

deres lytter- og seertal, eller aftaler, der regulerer fordelingen af studerende mellem de forskellige universiteter. Aftalerne kan omfatte alle eller kun nogle af delstaterne.

Ud over formelle, juridisk bindende aftaler er der den "politiske forståelse" (politische Absprache), som normalt er resultatet af en konference for delstatsministre, der beskæftiger sig med politiske anliggender, som er af overnational betydning. Eksempelvis samler den stående konference af ministre med ansvar for undervisning og kultur i Forbundsrepublikken Tyskland (KMK) de delstatsministre og senatorer, der er ansvarlige for uddannelse og erhvervsuddannelse, videregående uddannelse og forskning og kulturelle anliggender. Dette organ vedtager resolutioner, som har status af henstillinger. Disse "forståelser" er ikke juridisk bindende, men anses for at være politisk og moralsk bindende.

Uden for Unionen

Mellemstatsligt samarbejde er et begreb, der forekommer i forskellig grad og i forskellige sammensætninger i en række føderale stater uden for Den Europæiske Union. Ordføreren har navnlig undersøgt USA, Schweiz, Australien og Canada.

USA

Det amerikanske politiske og juridiske system omfatter flere former for fleksibelt samarbejde (mellemstatslige aftaler, ensartede love, aftalememoranda) mellem staterne, som på sin vis kunne minde om det forstærkede samarbejde i EU. Eftersom den amerikanske føderalisme (konkurrencedygtig føderalisme) har en anden karakter, er de politikområder, der reguleres af mellemstatslige aftaler, imidlertid meget forskellige fra dem, hvor et forstærket samarbejde med størst sandsynlighed vil blive anvendt i EU. Mange af de politiske mellemstatslige aftaler i USA vedrører politikker, der er knyttet til det indre marked, såsom beskatning, gensidig anerkendelse af kvalifikationer og adgang til fælles infrastruktur (vandveje, metrosystemer og transport). Det overordnede mål er at gøre livet nemmere for borgere og virksomheder uden at gå igennem det føderale niveau, hvilket tager for lang tid at regulere. Visse mellemstatslige aftaler er nationale, hvilket betyder, at alle stater deltager heri, men det føderale niveau er ikke involveret. Normalt vælges aftaler, fordi de skaber resultater hurtigere, end hvis det føderale niveau er involveret.

EU har derimod allerede opnået en betydelig grad af harmonisering af reglerne for det indre marked, og de områder, hvor der er ved at opstå et forstærket samarbejde, er mere politisk omstridte områder, hvor der ikke kan opnås enstemmig godkendelse mellem alle medlemsstater. Mange af de områder, hvor EU iværksætter et forstærket samarbejde, f.eks. PESCO og EPP0, er føderale kompetencer i det amerikanske system.

Hvad angår spørgsmålet om mellemstatslige aftaler og forstærket samarbejde i retsordenen, er mellemstatslige aftaler mellem staterne og er ikke føderale love. Mellemstatslige aftaler har imidlertid værdi som føderal lovgivning, når Kongressen finder det nødvendigt at godkende dem, hvilket sker ret ofte. I tilfælde af et forstærket samarbejde bliver enhver lovgivning, der vedtages i henhold til denne procedure, derimod EU-ret.

De mellemstatslige aftaler ser også ud til at være meget fleksible – medlemmerne i aftalen kan variere, og det er almindelig praksis, at stater tilføjes og udtræder, og at stater udvises.

Der er ikke desto mindre nogle paralleller, der kan drages mellem de to systemer. De såkaldte ensartede love synes f.eks. at være meget lig EU's tilfælde af forstærket samarbejde om skilsmisselovgivning og regler om formueforhold, mens afgiften på finansielle transaktioner, hvis den nogensinde har været vellykket, kunne svare til en af de mellemstatslige aftaler vedrørende beskatning.

Det amerikanske eksempel på mellemstatslige samarbejdsformer kan imidlertid være nyttigt for den praktiske tilrettelæggelse af et forstærket samarbejde i EU. Det kunne være til særlig gavn at nedsætte en særlig kommission for overvågning af områder, hvor der kunne udvikles et fremtidigt forstærket samarbejde. I USA varetages dette af National Governors' Association (den nationale guvernørsammenslutning), Uniform Laws Commission (kommissionen for ensartede love) og National Centre for Interstate Compacts (det nationale center for mellemstatslige aftaler), som proaktivt ser på områder, hvor det mellemstatslige samarbejde kan være frugtbar. Desuden har de mellemstatslige aftaler normalt et meget detaljeret indhold, og der vedtages vedtægter, som regulerer den daglige drift af aftalen, når den politiske aftale er opnået. Dette kunne være et andet område, der kunne anvendes på fremtidige tilfælde af forstærket samarbejde – procedureregler, som nøjagtigt fastlægger beslutningsforløbet, funktionen, administrationen og budgettet for det forstærkede samarbejde, efter at det er blevet iværksat.

Canada

Mellemstatslige forbindelser domineres af den udøvende magt i Canada, og den canadiske forfatning indeholder ikke specifikke bestemmelser om mellemstatsligt samarbejde mellem provinser, territorier og den føderale regering. Desuden er parlamenternes rolle i et mellemstatsligt samarbejde næsten fraværende.

Mellemstatslige forbindelser institutionaliseres gennem førsteministermøder (med premierministeren) og Føderationsrådet (uden premierministeren). Disse fora synes imidlertid ikke at udarbejde bindende mellemstatslig lovgivning. Formelle og uformelle konkordater findes ganske vist i Canada, men de er kun suggestive og ikke retligt bindende for de kontraherende parter.

Et særligt træk ved det canadiske system er, at en provins har mulighed for ikke at deltage i et program for fælles omkostninger på føderalt-provinsielt plan eller at fravælge fremtidige forfatningsændringer, som vil overføre lovgivningsmæssige beføjelser fra myndighederne på provinsplan til parlamentet. Finansiell kompensation er garanteret enhver provins, der fravælger en sådan ændring vedrørende uddannelse eller andre kulturelle forhold, i henhold til forfatningsloven af 1982. Faktisk har Quebec allerede siden 1965 opnået forbehold over for større programmer som f.eks. hospitalsforsikring, erhvervsuddannelse, offentlig sundhed og hjælp til ældre og handicappede gennem loven om etablerede programmer (the Established Programs Act).

Schweiz

Artikel 48 i den schweiziske forfatning giver kantonerne ret til at indgå "interkantonale aftaler". Den vigtigste form for samarbejde mellem kantonerne er de konkordater, der anvendes til at gennemføre eksisterende lovgivning eller til at skabe og harmonisere love og bestemmelser på tværs af forskellige kantoner. Hvert konkordat skal gå gennem den

respektive kantons lovgivningsproces og behandles som en bindende interaktionslov.

En anden form for horisontalt samarbejde er de interkantonale konferencer, som er permanente fora for mellemstatslige forbindelser, hvor medlemmerne af det styrelsesråd, der er ansvarligt for visse områder i hver kanton, mødes for at udveksle synspunkter. Et særligt eksempel på sådanne konferencer er konferencen af kantonregeringer, som primært blev oprettet for at påvirke de internationale forbindelser og især den europæiske integration.

Australien

Ud over mellemstatslige aftaler mellem provinserne, som er vigtige og fleksible instrumenter til at håndtere spørgsmål, hvor både føderale og subføderale niveauer har visse beføjelser, praktiserer australske provinser i høj grad det, der kaldes "afspejlende lovgivning". Grundlæggende betyder det, at én stat kan vedtage lovgivning efter den sædvanlige lovgivningsprocedure på statsniveau, og når den er vedtaget, finder lovgivningen direkte anvendelse i en anden stat, der ønsker at kopiere den.

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

om gennemførelsen af traktatens bestemmelser om forstærket samarbejde (2018/2112(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til traktatens bestemmelser om forstærket samarbejde, særlig artikel 20, artikel 42, stk. 6, artikel 44, 45 og 46 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og artikel 82, 83, 86, 87, 187, 188, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333 og 334 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF),
- der henviser til traktatens bestemmelser om andre eksisterende former for differentieret integration, særlig artikel 136, 137 og 138 i TEUF vedrørende særlige bestemmelser for de medlemsstater, der har euroen som valuta,
- der henviser til traktaten om stabilitet, samordning og styring i Den Økonomiske og Monetære Union (TSSS),
- der henviser til protokol nr. 10 om permanent struktureret samarbejde etableret ved artikel 42 i traktaten om Den Europæiske Union, protokol nr. 14 om Eurogruppen og protokol nr. 19 om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union,
- der henviser til sin beslutning af 16. februar 2017 om forbedring af Den Europæiske Unions funktionsmåde på grundlag af Lissabontraktatens potentiale¹,
- der henviser til sin beslutning af 16. februar 2017 om mulige udviklingstendenser og justeringer i Den Europæiske Unions nuværende institutionelle struktur²,
- der henviser til sin beslutning af 16. februar 2017 om budgetmæssig kapacitet for euroområdet³,
- der henviser til sin beslutning af 16. marts 2017 om "forfatningsmæssige, retlige og institutionelle følger af en fælles sikkerheds- og forsvarspolitik: mulighederne i Lissabontraktaten"⁴,
- der henviser til sin beslutning af 17. januar 2019 om differentieret integration⁵,
- der henviser til Kommissionens hvidbog af 1. marts 2017 (COM(2017)2025) og de fem efterfølgende oplæg (COM(2017)0206, COM(2017)0240, COM(2017)0291, COM(2017)0315, COM(2017)0358),
- der henviser til Romerklæringen af 25. marts 2017,

---

¹ EUT C 252 af 18.7.2018, s. 215.

² EUT C 252 af 18.7.2018, s. 201.

³ EUT C 252 af 18.7.2018, s. 235.

⁴ EUT C 263 af 25.7.2018, s. 125.

⁵ Vedtagne tekster, P8_TA(2019)0044.

- der henviser til forretningsordenens artikel 52 og til artikel 1, stk. 1, litra e), i og bilag 3 til Formandskonferencens afgørelse af 12. december 2002 om proceduren for tilladelse til at udarbejde initiativbetænkninger,
- der henviser til betænkning fra Udvalget om Konstitutionelle Anliggender og udtalelse fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender (A8-0038/2019),
- A. der henviser til, at Unionen har en særlig interesse i at gennemføre et forstærket samarbejde på visse områder inden for ikke-eksklusive EU-kompetencer med henblik på at fremme det europæiske projekt og gøre livet lettere for borgerne;
- B. der henviser til, at forstærket samarbejde i henhold til artikel 20, stk. 2, i TEU betragtes som en sidste udvej, når målene for et sådant samarbejde ikke kan nås inden for en rimelig frist af Unionen som helhed;
- C. der henviser til, at et forstærket samarbejde ikke bør ses som et instrument til udelukkelse eller opdeling af medlemsstaterne, men som en pragmatisk løsning til at fremme europæisk integration;
- D. der henviser til, at den følsomme karakter af visse politikområder gør det vanskeligt at følge den almindelige lovgivningsprocedure, ikke alene på grund af kravet om enstemmighed, men også på grund af den etablerede praksis i Rådet, der altid søger konsensus blandt medlemsstaterne, selv om et kvalificeret flertal ville være tilstrækkeligt til at træffe en afgørelse;
- E. der påpeger, at alle de tiltag, der i dag er omfattet af forstærket samarbejde, med undtagelse af afgiften på finansielle transaktioner kunne være blevet vedtaget i Rådet med kvalificeret flertal, hvis det havde været denne afstemningsregel, der skulle anvendes, i stedet for reglen om enstemmighed;
- F. der henviser til, at der findes en række undergrupper af medlemsstater, som gennemfører bilateralt eller multilateralt samarbejde uden for traktatens rammer, f.eks. på områder som forsvar; der henviser til, at presset fra den økonomiske og monetære krise for at træffe hurtige beslutninger og overvinde kravet om enstemmighed på visse områder førte til vedtagelsen af mellemstatslige instrumenter uden for EU's retlige rammer såsom den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM) og traktaten om stabilitet, samordning og styring i Den Økonomiske og Monetære Union (TSSS eller "finanspagten");
- G. der henviser til, at et forstærket samarbejde er en procedure, hvorved mindst ni medlemsstater har tilladelse til at etablere et avanceret samarbejde i et område inden for EU's strukturer, men uden inddragelse af de øvrige medlemsstater; der henviser til, at et forstærket samarbejde giver de deltagende medlemsstater mulighed for at nå frem til et fælles mål eller initiativ og overvinde handlingslammelse i forhandlinger eller en blokering fra en eller flere andre medlemsstater, når der kræves enstemmighed; der henviser til, at i henhold til artikel 20, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union er retsakter, der vedtages inden for rammerne af et forstærket samarbejde, kun bindende for de deltagende medlemsstater; der henviser til, at forstærket samarbejde er begrænset

til områder, hvor EU ikke har enekompetence;

- H. der henviser til, at Kommissionen og de medlemsstater, der deltager i et forstærket samarbejde i henhold til artikel 328, stk. 1, i TEUF, skal sikre, at de fremmer deltagelse for så mange medlemsstater som muligt;
- I. der henviser til, at erfaringerne viser, at et forstærket samarbejde har givet tilfredsstillende resultater i skilsmisessager¹ og giver interessante perspektiver med hensyn til regler om formueforholdet mellem ægtefæller², det europæiske enhedspatent og Den Europæiske Anklagemyndighed;
- J. der henviser til, at de indledende erfaringer med forstærket samarbejde har fremhævet de vanskeligheder, der er forbundet med anvendelsen af dette begreb, på grund af de begrænsede bestemmelser i traktaterne om dens praktiske gennemførelse og manglen på tilstrækkelig opfølgning fra EU-institutionernes side;
- K. der henviser til, at analysen af forskellige føderale modeller, der anvendes i EU's medlemsstater og føderationer uden for Unionen, har vist, at fleksible samarbejdsmekanismer ofte anvendes af subføderale enheder på områder af fælles interesse;
- L. der henviser til, at uden anvendelse af passerellebestemmelserne for at gå fra enstemmighed til beslutningstagning med kvalificeret flertal i Rådet og uden en gennemgribende reform af traktaterne, synes det muligt, at medlemsstaterne i fremtiden i højere grad og oftere vil skulle ty til bestemmelserne om forstærket samarbejde med henblik på at løse fælles problemer og nå fælles mål;
- M. der henviser til, at det er vigtigt for en smidig gennemførelse af et forstærket samarbejde at opstille en liste over spørgsmål, der skal behandles, og at udarbejde en køreplan for et effektivt fungerende forstærket samarbejde i traktaternes ånd og bogstav;

De vigtigste bemærkninger

1. er bekymret over, at selv om et forstærket samarbejde har en løsning på et fælles problem ved at drage fordel af Unionens institutionelle struktur og dermed reducere de deltagende medlemsstaters administrationsomkostninger, har det ikke helt fjernet behovet for at ty til mellemstatslige undergrupperingsløsninger uden for traktaterne, hvilket har negative følger med hensyn til, hvor konsekvent EU's juridiske rammer bliver anvendt og derfor resulterer i en mangel på ordentlig demokratisk kontrol;
2. mener, at EU's fælles institutionelle ramme bør bevares med det formål at nå EU's fælles mål og garantere princippet om lighed mellem alle borgere; insisterer på, at fællesskabs- eller EU-metoden skal opretholdes;

---

¹ Rådets forordning (EU) nr. 1259/2010 af 20. december 2010 om indførelse af et forstærket samarbejde om lovvalgsreglerne i forbindelse med skilsmisse og separation.

² Rådets forordning (EU) 2016/1103 af 24. juni 2016 om indførelse af et forstærket samarbejde på området for kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller.

3. understreger, at et forstærket samarbejde i modsætning til de mellemstatslige traktater er et redskab til problemløsning, som ikke alene er lovligt, men også hensigtsmæssigt, da det er baseret på traktatens bestemmelser og opererer inden for Unionens institutionelle struktur;
4. påpeger, at selv om et forstærket samarbejde i kraft af sin karakter af "sidste udvej" ikke har været anvendt ekstensivt siden dets indførelse i Amsterdamtraktaten, ser det ud til at have fået større betydning, og det leverer håndgribelige resultater;
5. bemærker, at der på grundlag af eksisterende erfaringer oftest opstår et forstærket samarbejde på områder, der er omfattet af en særlig lovgivningsprocedure, som kræver enstemmighed, og som overvejende er blevet anvendt inden for retlige og indre anliggender;
6. påpeger, at proceduren for deltagelse i og gennemførelse af et forstærket samarbejde hidtil har været temmelig langvarig, navnlig på grund af den uklare definition af en rimelig periode for at sikre sig, at den nødvendige afstemningstærskel ikke kan nås, og manglen på stærk politisk vilje til at gøre hurtigere fremskridt;
7. bemærker, at manglen på klare operationelle retningslinjer for oprettelse og forvaltning af forstærket samarbejde, som f.eks. den lovgivning, der finder anvendelse på fælles institutioner eller procedurer for udtrædelse fra et allerede eksisterende samarbejde, kan have gjort indgåelsen af forstærket samarbejde mindre sandsynligt;
8. minder om, at selv om et forstærket samarbejde drager fordel af Unionens institutionelle og retlige orden, er det ikke hensigten, at det skal indarbejdes automatisk i EU-retten;
9. mener, at selv om et forstærket samarbejde betragtes som det næstbedste scenarie, er det stadig et brugbart redskab til problemløsning på EU-plan og et redskab til at løse nogle af de institutionelle hårdknuder;
10. er af den opfattelse, at det samme sæt af spørgsmål skal besvares med henblik på en effektiv gennemførelse og tilrettelæggelse af et forstærket samarbejde, uanset hvilket politikområde det drejer sig om, eller hvilken form det antager;

Henstillinger

11. foreslår derfor, at en række spørgsmål besvares, og at der følges en køreplan som beskrevet nedenfor for at sikre en gnidningsløs og effektiv gennemførelse af det forstærkede samarbejde;

Beslutningsproceduren

12. påpeger, at den politiske fremdrift for et forstærket samarbejde bør komme fra medlemsstaterne, men drøftelserne om dets indhold bør baseres på et forslag fra Kommissionen;
13. minder om, at Parlamentet i henhold til artikel 225 i TEUF har ret til et

lovgivningslignende initiativ, der bør fortolkes som Parlamentets mulighed for at indlede et forstærket samarbejde på grundlag af et forslag fra Kommissionen, der ikke var i stand til at nå frem til en aftale gennem den almindelige beslutningsprocedure inden for mandatet for to på hinanden følgende rådsformandskaber;

14. mener, at målene for samarbejdet bør betragtes som uopnåelige for Unionen som helhed, således som det kræves i henhold til artikel 20 i TEU, hvis der i en periode, der dækker to på hinanden følgende rådsformandskaber, ikke er gjort væsentlige fremskridt i Rådet;
15. anbefaler, at anmodninger fra medlemsstater, der ønsker at indføre et forstærket indbyrdes samarbejde, principielt bør være baseret på mål, der er mindst lige så ambitiøse som dem, Kommissionen har forelagt, før det fastslås, at de ikke kan nå inden for en rimelig frist af EU som helhed;
16. anbefaler kraftigt, at den særlige passerellebestemmelse, der er fastsat i artikel 333 i TEUF, aktiveres for at skifte fra enstemmighed til kvalificeret flertal og fra en særlig lovgivningsprocedure til den almindelige lovgivningsprocedure, umiddelbart efter at en aftale om påbegyndelse af et forstærket samarbejde er godkendt af Rådet, med henblik på at undgå nye blokeringer, hvis antallet af deltagende medlemsstater er betydeligt;
17. finder det nødvendigt, at afgørelsen om bemyndigelse til et forstærket samarbejde fastsætter rammerne for forbindelserne med de ikke-deltagende medlemsstater; mener, at de medlemsstater, der ikke deltager i et sådant forstærket samarbejde, ikke desto mindre bør inddrages ud i drøftelserne om det emne, det drejer sig om;
18. minder om, at både Kommissionens og Rådets sekretariater har en vigtig rolle at spille med hensyn til at sikre, at de ikke-deltagende medlemsstater i et forstærket samarbejde ikke lades tilbage på en måde, der gør, at det bliver vanskeligt for dem at deltage på et senere tidspunkt;

Administration

19. anbefaler, at Kommissionen spiller en aktiv rolle i alle faser af det forstærkede samarbejde fra forslaget – og under forhandlingerne – til gennemførelsen af det forstærkede samarbejde;
20. understreger, at EU-institutionernes enhed bør bevares, og at et forstærket samarbejde ikke bør føre til oprettelsen af parallelle institutionelle ordninger, men i givet fald kunne muliggøre, at der oprettes særlige organer inden for EU's juridiske rammer, uden at dette berører EU-institutionernes og -organernes beføjelser og rolle;

Parlamentarisk kontrol

21. minder om, at Parlamentet står for den parlamentariske kontrol med det forstærkede samarbejde; opfordrer til, at de nationale parlamenter og i givet fald regionale parlamenter i højere grad inddrages sammen med Europa-Parlamentet i den demokratiske kontrol med det forstærkede samarbejde, hvis det drejer sig om politikområder under delt kompetence; understreger, at det er en mulighed at oprette et

interparlamentarisk forum svarende eksempelvis til den interparlamentariske konference i henhold til artikel 13 i TSSS og den interparlamentariske konference om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (FSFP) – om nødvendigt, og uden at dette berører Parlamentets beføjelser;

22. understreger behovet for, at de medlemsstater, der deltager i et forstærket samarbejde, inkluderer de regioner, der har lovgivningsmæssige beføjelser på områder, der vedrører dem, med henblik på at respektere fordelingen af interne beføjelser og styrke det forstærkede samarbejdes sociale legitimitet;
23. anbefaler, at Parlamentet spiller en mere fremtrædende rolle i det forstærkede samarbejde ved at foreslå Kommissionen nye samarbejdsformer via artikel 225 i TEUF og ved at overvåge forslag eller eksisterende samarbejde; er overbevist om, at Parlamentet bør inddrages i alle faser af proceduren i stedet for blot at blive bedt om sin godkendelse, og at Parlamentet bør modtage regelmæssige rapporter og være i stand til at udtale sig om gennemførelsen af et forstærket samarbejde;
24. opfordrer Rådet til at gå i dialog med Parlamentet i en eventuel fremtidig procedure for forstærket samarbejde forud for anmodningen om Parlamentets godkendelse af den endelige tekst for at sikre det maksimale samarbejde mellem EU's medlovgivere;
25. beklager imidlertid, at Rådet på trods af Parlamentets konstruktive og velovervejede tilgang til proceduren for forstærket samarbejde har vist ringe interesse for formelt at inddrage Parlamentet forud for anmodningen om Parlamentets godkendelse af den endelige forhandlede tekst;
26. anser det for påkrævet, at Parlamentet forbedrer sin interne organisation i forbindelse med forstærket samarbejde; mener i denne forbindelse, at hvert enkelt tilfælde af forstærket samarbejde bør følges af det relevante stående udvalg, og anbefaler, at Parlamentets forretningsorden åbner mulighed for, at der nedsættes ad hoc-underudvalg, hvor de ordinære medlemmer fortrinsvis er medlemmer, der er valgt i de medlemsstater, som deltager i et sådant forstærket samarbejde;

Budget

27. er af den opfattelse, at driftsudgifterne i forbindelse med det forstærkede samarbejde bør afholdes af de deltagende medlemsstater, og hvis disse udgifter afholdes over EU-budgettet, bør de ikke-deltagende medlemsstater godtgøres, medmindre Rådet efter høring af Parlamentet i medfør af artikel 332 i TEUF beslutter, at et sådant samarbejde skal finansieres via EU-budgettet, således at disse udgifter bliver en del af budgettet og dermed vil være omfattet af den årlige budgetprocedure;
28. mener, at hvis de foranstaltninger, der er omfattet af et forstærket samarbejde, genererer indtægter, bør disse indtægter afsættes til at dække driftsudgifterne i forbindelse med det forstærkede samarbejde;

Jurisdiktion

29. er af den opfattelse, at forstærket samarbejde bør henhøre under Den Europæiske Unions Domstols direkte kompetence, uden at dette berører muligheden for at indføre en voldgiftsprocedure eller en førsteinstansret til bilæggelse af tvister, hvilket kan være nødvendigt for at sikre, at et særligt forstærket samarbejde kan fungere, medmindre andet følger af traktaten, og dette bør i givet fald præciseres i retsakten om oprettelse af et sådant forstærket samarbejde;
30. påpeger, at hvis et forstærket samarbejde kræver, at der indføres en særlig voldgiftsmekanisme eller -domstol, bør det endelige voldgiftsorgan altid være EU-Domstolen;

Tilpasninger af Unionens institutionelle struktur

31. foreslår, at der oprettes en særlig udvidet samarbejdsenhed i Kommissionen under ledelse af kommissæren, der er ansvarlig for interinstitutionelle forbindelser, for at koordinere og strømline den institutionelle opbygning af forstærkede samarbejdsinitiativer;
32. mener, at det er nødvendigt at gøre både Kommissionens og Rådets sekretariater mere proaktive i forbindelse med forstærket samarbejde, og foreslår derfor, at de i samarbejde med Regionsudvalget og navnlig Regionsudvalgets platform for Europæisk Gruppe for Territorialt Samarbejde (EGTS-platformen) aktivt søger efter områder, hvor et forstærket samarbejde kunne være nyttigt til fremme af det europæiske projekt eller i forhold til områder, der støder op til eksisterende former for forstærket samarbejde, for at undgå overlapninger eller modsigelser;

Tilbagetrækning eller udvisning af medlemsstater

33. påpeger, at der i traktaterne ikke er nogen bestemmelser om medlemsstaternes mulighed for at trække sig tilbage eller blive udvist af et eksisterende forstærket samarbejde, med undtagelse af det permanente strukturerede samarbejde (PESCO);
34. mener, at der bør fastsættes klare regler i alle tilfælde af forstærket samarbejde om tilbagetrækning af en medlemsstat, der ikke længere ønsker at deltage, og om udvisning af en medlemsstat, der ikke længere opfylder betingelserne for det forstærkede samarbejde; anbefaler, at vilkårene og betingelserne for en mulig tilbagetrækning eller udvisning af en medlemsstat bør præciseres i retsakten om indførelse af forstærket samarbejde;

Anbefalinger vedrørende den fremtidige udvikling af forstærket samarbejde

35. anser det for nødvendigt at udarbejde en procedure for hurtig godkendelse af et forstærket samarbejde på områder med stor politisk betydning inden for en kortere frist end varigheden af to på hinanden følgende rådsformandskaber;
36. opfordrer indtrængende medlemsstater, der deltager i et forstærket samarbejde, til at arbejde på at integrere det udvidede samarbejde i den gældende EU-ret;
37. opfordrer Kommissionen til at foreslå en forordning baseret på artikel 175, stk. 3, eller

artikel 352 i TEUF for at forenkle og sammenlægge de juridiske rammer for forstærket samarbejde (som for eksempel de vejledende principper om gældende lovgivning for fælles institutioner eller en medlemsstats tilbagetrækning) og derved lette indgåelsen af et sådant samarbejde;

38. foreslår, at man i forbindelse med den næste revision af traktaterne undersøger muligheden for, at regioner eller subnationale enheder kan spille en rolle i de forstærkede samarbejdsformer, hvis disse vedrører et område, hvor det pågældende niveau har enekompetence, og det er i overensstemmelse med de nationale forfatninger;

◦
◦ ◦

39. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen samt til de nationale parlamenter.

11.1.2019

UDTALELSE FRA UDVALGET OM BORGERNES RETTIGHEDER OG RETLIGE OG INDRE ANLIGGENDER

til Udvalget om Konstitutionelle Anliggender

om gennemførelse af traktatens bestemmelser om forstærket samarbejde
(2018/2112(INI))

Ordfører for udtalelse: Tomáš Zdechovský

FORSLAG

Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender opfordrer Udvalget om Konstitutionelle Anliggender, som er korresponderende udvalg, til at optage følgende forslag i det beslutningsforslag, det vedtager:

- A. der henviser til, at artikel 86 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) giver et udtrykkeligt formelt grundlag for oprettelsen af en europæisk anklagemyndighed og fastlægger den gældende lovgivningsprocedure og retsakt samt omfanget af og kompetencen for den fremtidige europæiske anklagemyndighed;
- B. der henviser til, at det er vigtigt, at EU og alle dets medlemsstater på en effektiv og afskrækkende måde afslører og retsforfølger svig, der skader EU's finansielle interesser, for at beskytte skatteyderne i alle medlemsstaterne, der bidrager til EU-budgettet;
- C. der henviser til, at artikel 86 i TEUF udtrykkeligt giver mulighed for at etablere et forstærket samarbejde i tilfælde af uenighed;
- D. der henviser til, at et forstærket samarbejde er en procedure, hvorved mindst ni medlemsstater har tilladelse til at etablere et avanceret samarbejde i et område inden for EU's strukturer, men uden inddragelse af de øvrige medlemsstater; der henviser til, at et forstærket samarbejde giver de deltagende medlemsstater mulighed for at nå frem til et fælles mål eller initiativ og overvinde lammelser i forhandlinger eller en blokering fra en eller flere andre medlemsstater, når der kræves ensstemmighed; der henviser til, at i henhold til artikel 20, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union er retsakter, der vedtages inden for rammerne af et forstærket samarbejde, kun bindende for de deltagende medlemsstater; der henviser til, at forstærket samarbejde er begrænset til områder, hvor

EU ikke har enekompetence;

- E. der henviser til, at Kommissionen og de medlemsstater, der deltager i et forstærket samarbejde i henhold til artikel 328, stk. 1, i TEUF, skal sikre, at de fremmer deltagelse for så mange medlemsstater som muligt;
1. bekræfter Parlamentets stærke støtte til oprettelsen af en effektiv og uafhængig europæisk anklagemyndighed med henblik på at mindske den nuværende fragmenterede karakter af de nationale retshåndhævende myndigheders indsats for at beskytte EU's budget og styrke bekæmpelsen af svig i Den Europæiske Union;
  2. minder om, at Parlamentet vedtog tre beslutninger den 29. april 2015¹, 5. oktober 2016² og 5. oktober 2017³ om oprettelse af Den Europæiske Anklagemyndighed; anerkender, at en række af Parlamentets bekymringer, som udtrykt i disse beslutninger, i et vist omfang blev behandlet i den af Rådet vedtagne endelige tekst; opfordrer Rådet til at gå i dialog med Parlamentet i en eventuel fremtidig procedure for forstærket samarbejde forud for anmodningen om Parlamentets godkendelse af den endelige tekst for at sikre det maksimale samarbejde mellem EU's medlovgivere;
  3. beklager imidlertid, at Rådet på trods af Parlamentets konstruktive og velovervejede tilgang til proceduren for forstærket samarbejde har vist ringe interesse for formelt at inddrage Parlamentet forud for anmodningen om Parlamentets godkendelse af den endelige forhandlede tekst;
  4. glæder sig over, at 22 medlemsstater allerede deltager i et forstærket samarbejde om den europæiske anklagemyndighed, og minder om den europæiske anklagemyndigheds inklusive karakter; tilskynder ikke-deltagende medlemsstater til at tilslutte sig så hurtigt som muligt med henblik på at forbedre myndighedens effektivitet;
  5. bemærker, at det efter afslutningen af en treårig opbygningsfase påtænkes, at den europæiske anklagemyndighed påbegynder sine opgaver inden udgangen af 2020, hvilket gør det for tidligt at foretage en vurdering af gennemførelsen heraf på nuværende tidspunkt;
  6. understreger, at gennemførelsen af den europæiske anklagemyndighed vil kræve et effektivt samarbejde mellem de nationale anklagere og den europæiske anklagemyndighed samt med EU's agenturer, såsom Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og Eurojust;
  7. følger nøje alle de skridt, der hidtil er taget for at oprette Den Europæiske Anklagemyndighed, herunder gennemførelsesbestemmelserne for udvælgelse og udnævnelse af den europæiske chefanklager og de europæiske anklagere samt budgetforanstaltninger;
  8. opfordrer Kommissionen til regelmæssigt at holde Parlamentet fuldt ud underrettet i alle

---

¹ EUT C 346 af 21.9 2016, s. 27.

² EUT C 215 af 19.6.2018, s. 18.

³ EUT C 346 af 27.9 2018, s. 246.

faser af gennemførelsen af den europæiske anklagemyndigheds og den institutionelle udvikling i lyset af den mulige udvidelse af dets mandat til at omfatte bekæmpelse af grænseoverskridende terrorisme;

9. glæder sig over, at 18 medlemsstater vil deltage i det forstærkede samarbejde om formueforholdet mellem ægtefæller og registrerede partnerskaber, der finder anvendelse fra den 29. januar 2019; understreger behovet for at beskytte de grundlæggende rettigheder, herunder retten til respekt for privatliv og familieliv og forbuddet mod forskelsbehandling.

OPLYSNINGER OM VEDTAGELSE I RÅDGIVENDE UDVALG

Dato for vedtagelse	10.1.2019
Resultat af den endelige afstemning	+: 36 -: 6 0: 3
Til stede ved den endelige afstemning - medlemmer	Asim Ademov, Martina Anderson, Heinz K. Becker, Monika Beňová, Michał Boni, Caterina Chinnici, Rachida Dati, Frank Engel, Laura Ferrara, Romeo Franz, Ana Gomes, Nathalie Griesbeck, Sylvie Guillaume, Monika Hohlmeier, Sophia in 't Veld, Cécile Kashetu Kyenge, Monica Macovei, Roberta Metsola, Claude Moraes, Ivari Padar, Judith Sargentini, Birgit Sippel, Csaba Sógor, Helga Stevens, Traian Ungureanu, Bodil Valero, Marie-Christine Vergiat, Udo Voigt, Josef Weidenholzer, Cecilia Wikström, Kristina Winberg, Tomáš Zdechovský, Auke Zijlstra
Til stede ved den endelige afstemning – stedfortrædere	Dennis de Jong, Anna Hedh, Livia Járóka, Marek Jurek, Jean Lambert, Jeroen Lenaers, Andrejs Mamikins, Angelika Mlinar, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Christine Revault d'Allonnes Bonnefoy
Til stede ved den endelige afstemning – stedfortrædere (forretningsordenens art. 200, stk. 2)	Fernando Ruas, Adam Szejnfeld

**ENDELIG AFSTEMNING VED NAVNEOPRÅB
I RÅDGIVENDE UDVALG**

36	+
ALDE	Nathalie Griesbeck, Sophia in 't Veld, Angelika Mlinar, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Cecilia Wikström
EFDD	Laura Ferrara
PPE	Asim Ademov, Heinz K. Becker, Michał Boni, Rachida Dati, Frank Engel, Monika Hohlmeier, Lívia Járóka, Jeroen Lenaers, Roberta Metsola, Fernando Ruas, Csaba Sógor, Adam Szejnfeld, Traian Ungureanu, Tomáš Zdechovský
S&D	Monika Beňová, Caterina Chinnici, Ana Gomes, Sylvie Guillaume, Anna Hedh, Cécile Kshetu Kyenge, Andrejs Mamikins, Claude Moraes, Ivare Padar, Christine Revault d'Allonnes Bonnefoy, Birgit Sippel, Josef Weidenholzer
VERTS/ALE	Romeo Franz, Jean Lambert, Judith Sargentini, Bodil Valero

6	-
ECR	Marek Jurek, Monica Macovei, Helga Stevens, Kristina Winberg
ENF	Auke Zijlstra
NI	Udo Voigt

3	0
GUE/NGL	Martina Anderson, Dennis de Jong, Marie-Christine Vergiat

Tegnforklaring:

+ : for

- : imod

0 : hverken/eller

Udtalelsen fra LIBE indsættes, når færdig (frist 4.2. kl. 12.30)

OPLYSNINGER OM VEDTAGELSE I KORRESPONDERENDE UDVALG

Dato for vedtagelse	22.1.2019
Resultat af den endelige afstemning	+: 18 -: 2 0: 2
Til stede ved den endelige afstemning - medlemmer	Gerolf Annemans, Mercedes Bresso, Pascal Durand, Esteban González Pons, Danuta Maria Hübner, Ramón Jáuregui Atondo, Alain Lamassoure, Jo Leinen, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Markus Pieper, Paulo Rangel, Helmut Scholz, György Schöpflin, Pedro Silva Pereira, Barbara Spinelli, Josep-Maria Terricabras, Kazimierz Michał Ujazdowski
Til stede ved den endelige afstemning – stedfortrædere	Pervenche Berès, Ashley Fox, Sylvia-Yvonne Kaufmann
Til stede ved den endelige afstemning – stedfortrædere (forretningsordenens art. 200, stk. 2)	Michael Gahler, Jarosław Wałęsa

**ENDELIG AFSTEMNING VED NAVNEOPRÅB
I KORRESPONDERENDE UDVALG**

18	+
ALDE	Maite Pagazaurtundúa Ruiz
NI	Kazimierz Michał Ujazdowski
PPE	Michael Gahler, Esteban González Pons, Danuta Maria Hübner, Alain Lamassoure, Markus Pieper, Paulo Rangel, György Schöpflin, Jarosław Wałęsa
S&D	Pervenche Berès, Mercedes Bresso, Ramón Jáuregui Atondo, Sylvia Yvonne Kaufmann, Jo Leinen, Pedro Silva Pereira
VERTS/ALE	Pascal Durand, Josep Maria Terricabras

2	-
ECR	Ashley Fox
ENF	Gerolf Annemans

2	0
GUE/NGL	Helmut Scholz, Barbara Spinelli

Tegnforklaring:

+ : for

- : imod

0 : hverken/eller